

MAREW ABEBE SALEMOT

A KISEBBSÉGI JOGOK VÉDELME ÉS VIZSGÁLATA AZ ETIÓP SZÖVETSÉGI RENDSZERBEN

A téma háttere

A kisebbség fogalma rendkívül széleskörű és összetett. Összetett abban az értelemben, hogy nincs egyetértés arról, kikre vonatkozik és széles körű, mivel különböző etnikai, vallási vagy nyelvi sajátosságokkal rendelkező csoportot foglal magába.¹

A kisebbségek védelmét illetően, a különféle ENSZ egyezményeken túl, az alkotmányos rendelkezések azok, melyek közvetlenül vagy közvetetten arra irányulnak, hogy védjék a kisebbségeket és kielégítsék igényeiket.² Ezek a nemzeti alkotmányok, a más nemzetiségű csoportok egyenlő bánásmódjának biztosításán kívül, különleges garanciákról gondoskodnak bizonyos nyelvi és más kisebbségi csoportok számára a létezésüket, az oktatáshoz, nyelvhez, önrendelkezéshez és képviselőkhöz való jogot illetően az államokon belül.³

Mivel Etiópia különböző nemzetek, nemzetiségek és népek állama, szövetségi alkotmánya fontos garanciákat tartalmaz a kisebbségi nemzetiségek és egyéb nemzetiségi csoportok védelme érdekében.⁴ Azonban szomorúan állapítható meg, hogy a múltban az uralkodó rétegek a különféle népek és nemzetiségek egyedülálló és sokszínű kultúrájára a problémák forrásaként tekintettek.⁵ Ahelyett, hogy erőfeszítéseket tettek volna az őslakos kultúra fejlesztésére és az elődeiktől kapott örökség védelmére, a múltbeli rezsimek nem fordítottak kellő figyelmet ezek létezésére és védelmére.

Több, a monarchikus és diktatórikus rendszerek megdöntésére irányuló pusztító polgárháborút követően Etiópia 1995-ben fogadta el alkotmányát.

¹ KYMLICKA, Will: *Politics in the Vernacular: Nationalism, Multiculturalism and Citizenship*, Oxford University Press, Oxford, 2007.

² WATTS, Ronald L.: *Comparing Federal Systems*, 3rd ed., McGill-Queen's University Press, Montreal, 2008.

³ STEYLER, Nico: Enhancement of Democracy through Empowerment of Disadvantaged Groups, In: KINCAID, John – CHATTOPADHYAY, Rupak (eds.): *Unity in Diversity: Learning from Each Other*, Vol. 4, Viva Books, New Delhi, 2008.

⁴ ASSEFA, Fiseha: Ethiopia's Experiment in Accommodating Diversity: 20 Years' Balance Sheet, *Regional & Federal Studies*, 2012, 435–473. p., 466. p.

⁵ ABERRA, Dagafa: The Scope of Rights of National Minorities under the Constitution of the Federal Democratic Republic of Ethiopia, *Series on Ethiopian Constitutional Law*, Faculty of Law Addis Ababa University, Vol.1, 2008, 1.p.

Az Etióp Szövetségi Demokratikus Köztársaság (Federal Democratic Republic of Ethiopia, FDRE/ESZDK) alkotmányának⁶ 1995-ben történő elfogadása után Etiópia etnikai-nyelvi, politikai-jogi berendezkedéssel szövetségi államrendszert vezetett be. Etiópia multikulturális jellege ellenére az alkotmány 47. cikke az országot egyértelműen és kizárólagosan kilenc etnikai-nyelvi szövetségi állam föderációjaként határozta meg.⁷ Etiópia felosztása – a több mint 85 különböző etnikai csoport nyelvi alapon kilenc területre – a különféle nemzeti kisebbségeket a többség akaratának rendelte alá.⁸ Az etióp föderációban a gyakorlatban a népesség ritkán van arányosan és homogéneen elosztva a területeken. A szövetségi egységen belül megjelenő kisebbségek léte elkerülhetetlen. Az etnikai csoportok területi elhatárolása nehezen alkalmazható azokra a kisebbségi csoportokra, melyek területileg egybeolvadtak a viszonylag domináns csoportokkal. Ez a megközelítés nem foglalkozik megfelelő módon a kisebbségi problémákkal a különböző regionális közigazgatási egységeken és városokon belül, ahol etnikailag vegyes lakosság él.⁹ Ami a számszerű fölényt illeti, egyik nemzet sem teszi ki a teljes etióp népesség felét, azonban az alkotmány többségi-kisebbségi felosztást alakít ki. A föderalizmus három évtizedes gyakorlata alapján az egyik legfőbb kihívás, amivel az etióp szövetségi rendszer szembenéz az alkotóegységek szintjén megjelenő helyi önkényuralomhoz köthető. A cikk az etióp föderáció jogi normáit és intézményi felépítését vizsgálja a kisebbségvédelem bemutatása érdekében.

A kisebbségi jogok hatálya az etióp alkotmány alapján

A létezéshez és elismeréshez való jog

A kisebbségek elismerése egyéb kisebbségi jogok védelmét segíti elő. A nemzetközi jogban nem létezik önmagában az elismeréshez való jog.¹⁰ A kisebbségi csoportok állam általi elismerése azonban a kisebbségvédelmi igény elengedhetetlen feltétele. A kisebbségek léte sokkal inkább ténykérdés, mintsem

⁶ The Constitution of the Federal Democratic Republic of Ethiopia, Proclamation No. 1/1995 [Az Etióp Szövetségi Demokratikus Köztársaság alkotmánya, 1/1995 sz. Nyilatkozat], *Federal Negarit Gazette*, 1st year, No.1, 21st August 1995, Addis Ababa. Etiópia alkotmánya angol és hivatalos amhara nyelven elérhető itt: <<https://ethiopianembassy.be/wp-content/uploads/Constitution-of-the-FDRE.pdf>> (letöltve: 2019. 10. 12.) (a Szerk.).

⁷ SELASSIE, Alemante G.: *Ethnic Federalism: Its Promise and Pitfalls for Africa*, 28 *the Yale Journal of International Law*, 2003.

⁸ KJETIL, Tronvoll: *Ethiopia: A New Start?* Minority Rights Group International, Martinus Nijhoff Publishers, London, 2000.

⁹ ASSEFA: i.m.

¹⁰ ELAZAR, Daniel J.: *Exploring Federalism*, University of Alabama Press, Tuscaloosa, 1987, 2-7. p. (Természetesen ez csak formailag igaz megállapítás az egyetemes nemzetközi jogi normákra – a Szerk.)

jogi kérdés.¹¹ Az ENSZ Emberi Jogi Bizottsága szerint az effajta létezés „nem az állam döntésétől függ, hanem objektív feltételeken kell alapulnia”. Még a kisebbségek állam általi jogi elismerésének hiányában is a *de facto* elismerés segíti az államokat abban, hogy tudatosítsák a kisebbségek problémáját és válaszoljanak arra.¹² Az államok képesek lennének jobban kezelni az egyenlőtlenséget, illetve csökkenteni a társadalmon belüli feszültségeket, ha elismernék az etnikai, vallási és nyelvi sokszínűség létezését; illetve azt, hogy egyes csoportok visszautasítják az ez alapján történő diszkriminációt és kirekesztettséget.

A kutatások alapján Etiópia évszázadok óta több mint 85 különböző nemzetiségű csoport otthona. Az alkotmány 62. cikke a Szövetségi Házat (etióp felsőház) hatalmazza fel e csoportok *de jure* elismerésére. A kisebbségek létének elismerése vagy elutasítása az alkotmány 39 (5) cikke által meghatározott szubjektív feltételektől függ. Annak érdekében, hogy egy kisebbségi csoport az ország különálló etnikai csoportjaként legyen elismerve, olyan feltételeknek kell megfelelnie, mint a nagyrészt közös kultúra és közös szokások, közös, egymás által megértett nyelv, a közös vagy rokoni identitásban való hit, közös pszichológiai környezet, behatárolható és nagyrészt összefüggő területen való tartózkodás.¹³ Például a „közös vagy rokoni identitásban való hit” vagy a „közös pszichológiai környezet” szubjektív kategóriák, melyek meghatározása bonyolult. Függetlenül azonban a meghatározás nehézségétől az alkotmány nem nevezi meg az erre jogosult szervet. Azonban mivel az említett elemeket az etnikai csoport saját létének meghatározóiként tartja számon, így magának a csoportnak kellene rendelkeznie ezzel a joggal. Semmilyen egyéb szervnek nem lenne joga bizonyítani (azonban igazolhatja) a csoport helyett az effajta érzés meglétét vagy hiányát.¹⁴

A feltételekkel kapcsolatos nehézségek, valamint szubjektív természetük miatt, amely kapcsolódik az elismerésről való döntés politikai mérlegeléséhez is, a Szövetségi Ház eddig 75, viszonylag jelentős etnikai csoportot ismert el. Azonban még mindig több mint 10 őshonos kisebbség létezik, melyek nem nyertek az ország különálló nemzetiségeiként elismerést. Ennek következtében nyelvük, vallásuk és valódi identitásuk a kihalás, megszűnés szélére került, holott ezek az őshonos kisebbségek évszázadok óta adott területen laktak. Néhány példát említve az ország vonatkozásában, elismerést követel mások mellett a danta, wolene, bahirwork mesemese, zaye és dube kisebbség.

¹¹ THORNBERRY, Patrick: *International Law and the Rights of Minorities*, Clarendon Press, Oxford, 1991.

¹² ALFREDSSON, Gudmundur S.: *Minority rights and a new world order*, In: GOMIEN, Donna (ed.): *Broadening the frontiers of human rights: essays in honour of Asbjørn Eide*, Oxford University Press, Oslo, 1993, 55–77. p.

¹³ VAN DER BEKEN, Christophe: *Unity in Diversity – Federalism as a Mechanism to Accommodate Ethnic Diversity: The Case of Ethiopia*, Lit Verlag, 2012, 289. p.

¹⁴ ADDIS, Adeno: *Individualism, Communitarianism and the Rights of Ethnic Minorities*, *Notre Dame Law Review*, Vol. 66, Issue 5, 1991, 1219–1280. p.

Az önrendelkezéshez való jog

Az önrendelkezéshez való jog, sokrétősége miatt, az elnyomott népcsoportok egyik legfontosabb joga, ezzel egy időben politikai, gazdasági, társadalmi és kulturális jogok szintjén is vizsgálható.¹⁵ Az etióp alkotmány (39. és 52. cikk) az önrendelkezéshez való jogot a nemzetek, nemzetiségek és népek részére ruházza át, mely az autonómiához (önkormányzatisághoz), saját nyelv használatához, a kultúra, történelem, identitás megőrzéséhez és különálló intézményekhez való jogot jelenti.

Valójában viszont csupán a kilenc szövetségi állam és két szövetségi város foglalja magába a majdnem 85 nemzetet, nemzetiséget és népet az országban. Mivel a szövetségi államok nem homogének, minden államban több nemzet, nemzetiség és nép is található, melyeket nem ismernek el, illetve egyéb domináns csoportokkal kerültek összevonásra. Néhány egyéb államban, mint például a Déli szövetségi államban több mint 56 nép, nemzet és nemzetiség él. Ennek eredményeképpen az államok többségi és kisebbségi csoportokból állnak, és az államok saját mechanizmusokat alkalmaznak az illetékességük alá tartozó nemzeti kisebbségek jogainak biztosítására. A Déli és az Amhara szövetségi államok alkotmányai biztosítják a kisebbségek számára a nemzeti önkormányzatok megalapításához való jogot, illetve megfelelő képviseletet az állami tanácsokban. Másrészt Oromia állam alkotmányának 8. cikke az oromo népet határozza meg a szuverén hatalom gyakorlójaként, mely a szuverenitást a nép által választott képviselők és közvetlen demokratikus részvétel útján gyakorolja. Érdeemes megjegyezni, hogy az említett rendelkezés nem vette figyelembe a nem oromo néphez tartozó etnikai csoportok létét, melyek a szövetségi állam népességének 12,2%-át alkotják.¹⁶ Továbbá, Harar szövetségi állam alkotmányának 5. cikke a harar népet jelöli meg a szuverén hatalom gyakorlójaként a területen. Az alkotmány említett rendelkezése a szuverén hatalom birtokosaként egyedül a harar etnikai közösséget ismeri el, mely az állam népességének csupán 8,65%-át alkotja. Habár a szövetségi alkotmány 6. cikke az oromiffa nyelvet a harari mellett hivatalos nyelvként határozza meg, az alkotmány egyetlen további rendelkezése sem ismeri el az oromo közösséget – mely az állam népességének 56,41%-át alkotja – a szuverén hatalom másik gyakorlójaként az említett államban.

A fentiek illusztrálják, hogy a szövetségi államokban nem létezik egységes módszer a nemzeti kisebbségek önkormányzatisági jogainak biztosítására. Ez a tény pedig lehetővé teszi számukra, hogy az ott élő nemzeti kisebbségekkel a saját maguk által eltervezett módon járjanak el, mely néhány esetben a nem-

¹⁵ FESSHA, Yonatan Tesfaye – VAN DER BEKEN, Christophe: Ethnic federalism and internal minorities: the legal protection of internal minorities in Ethiopia, *African Journal of International and Comparative Law*, 21(1), 2013, 32–49. p.

¹⁶ VAN DER BEKEN: *Unity in Diversity...*

zetek, nemzetiségek és népek önkormányzatisághoz való alapvető jogának elutasításához vezetett.

A kulturális és nyelvi jogok fejlesztéséhez és előmozdításához való jog

A kisebbségek kultúrájának fennmaradása és virágzása nagyrészt a kisebbségi nyelvhasználatától függ.¹⁷ A nyelvpolitikát magasszintű kormánydokumentum szabályozza, amely különböző határozatok és irányvonalak által határozza meg mely nyelveket és milyen célból használnak az adott országban.¹⁸ A nyelv- és kultúrpolitika az egyik legfontosabb ügy, melyet a több etnikummal rendelkező államokban különleges figyelemmel kell kísérni annak érdekében, hogy az egységet a sokszínűség háttérbe szorítása nélkül őrizték meg. A megfelelő nyelvpolitika kialakítása érdekében a döntéshozóknak a következőket kellene megfontolniuk a politika kialakításánál: a kisebbségekkel kapcsolatos emberi jogi vonatkozások, a nyelvek gazdasági haszna, nemzeti integráció és a kormányzás hatékonysága, csoport- és személyes identitás, valamint kifejezőmód.¹⁹

Az etióp szövetségi köztársaságban az alkotmány 5 (1) cikke csupán azt mondja ki, hogy az állam az összes etiópiai nyelvet azonos módon elismeri, illetve az 5 (2) cikk az amhara nyelvet a szövetségi köztársaság munkanyelveként tünteti fel. Ez alapján úgy tűnik, hogy az alkotmány 5 (1) és 5 (2) bekezdése ellentmond egymásnak, mivel nehéz minden egyes nyelvet államilag elismerni úgy, hogy csupán egy nyelv számít a szövetségi rendszer munkanyelvének egy olyan országban, ahol több mint 85 nyelvet beszélnek. Az alkotmány nem határozza meg sem a vertikális kommunikáció hivatalos nyelvét a szövetségi kormányzat és az államok között, sem a horizontális kommunikáció nyelvét a szövetségi kormányzatok között, habár a gyakorlatban az amhara nyelvet használják.²⁰ Az alkotmánynak megfelelő alapot kellene biztosítani a kisebbségi nyelvek támogatására és védelmére, azonban az etióp alkotmány nem szól a közigazgatásban és médiában történő nyelvhasználatról. Ezen kívül nincs olyan konkrét jogszabály sem, amely szabályozná az oktatásban használt kisebbségi nyelvet.²¹ Ezért a kisebbségi nemzetiségek kultúrájuk támogatásához és fejlesztéséhez való jogot az említett alkotmányos rendelkezés alapján gyakorolhatják, mely a kisebbségek és a többség számára hasonló lehetőségeket biztosít. Figyelembe véve számszerű kisebbségüket és politikai dominanciájuk hiányát, a kisebbségi nemzetiségeknek specifikus intézkedésekre lenne szükségük annak érdekében, hogy meg-

¹⁷ ADDIS: i.m.

¹⁸ GETACHEW, Anteneh – DERIB, Ado: Language Policy in Ethiopia: History and Current Trends, *Ethiopian Journal of Education & Science*, Vol. 2, No. 1, 2006, 37–62. p.

¹⁹ CALVET, Jean Louis: *Language Wars and Linguistics Politics*, Oxford University Press, Oxford, 1998.

²⁰ ASSEFA: i.m.

²¹ FESSHA-VAN DER BEKEN: i.m.

őrizték és fejlesszék kultúrájukat.²² Azonban a szövetségi alkotmány nem biztosított különleges védelmet a kisebbségi nemzetiségeknek, melyek lehetővé tennék számukra kultúrájuk megélését és fejlesztését.

Intézményi válaszok: a kisebbségek képviseleti joga a szövetségi házakban

A kisebbségi csoportoknak mindig speciális védelemre és fennmaradásuk biztosítására van szükségük annak érdekében, hogy megőrizhessék identitásukat, kultúrájukat, hagyományait és életmódjukat. Az olyan intézményi felépítés, mely lehetővé teszi a kisebbségek képviseletét, és amely segítségével kifejezhetik akarataikat, alapvető fontosságú eszköz a kisebbségek megfelelőbb védelmére.²³ A következő alfejezetekben a kisebbségek alsóházban (Népi Képviselőház, House of Peoples Representatives, a továbbiakban: NK) és a felsőházban (Szövetségi Ház, House of Federation, SZH) megvalósuló képviseletét tekintjük át.

Kisebbségi képviselet a Népi Képviselőházban (alsóház)

A Népi Képviselőház, az ország szövetségi jogalkotó szerve, az etióp nemzet egészét képviselő egyénekből áll. Az alkotmány (50-51. cikk) felhatalmazza a NK-at a politikai ügyekben történő végső döntéshozatalra. Ez a legfőbb politikai szerv, amely az alkotmánnyal összefüggő jogszabályokat alkot és felügyeletet gyakorol a végrehajtott hatalom felett. Az NK tagjai az etióp népet képviselik és a *győztes mindent visz* alapon működő választási rendszerben a választókerületek jelöltjei közül kerülnek megválasztásra.

Ez azt jelenti, hogy azok a jelöltek, akik a választókerületekben az egyfordulós szavazáson a legtöbb szavazatot kapják, megnyerik a helyet. Etiópiában a szövetségi rendszer etnikai vonalak mentén van felosztva, így az NK tagjainak a *győztes mindent visz* alapon történő megválasztása azt a kockázatot rejti magában, hogy a választókerületenként megszerezhető egyetlen helyet minden esetben az a jelölt szerzi meg, aki a kerület legnagyobb etnikai csoportjának érdekeit képviseli. Ez a kisebbségek irányában diszkriminatív, hiszen az NK-ban így elvileg egy képviseleti hellyel sem rendelkezhetnek. A jogalkotásért felelős NK 550 képviselői helyéből 304-et a viszonylag nagy népességgel rendelkező nemzetek (oromo és amhara) foglalják el, így az oromo és amhara nemzetek képviselői együtt határozatképes létszámot alkotnak, és szavazataik elegendők a törvényalkotáshoz, hátrányosan befolyásolva ezzel a többi nemzetet és nemzetiséget.²⁴

²² MERERA, Gudina: *Ethiopia: Competing Ethnic Nationalisms and the Quest for Democracy, 1960-2000*, Shaker Publishing, Netherlands, 2003.

²³ NAHUM, Fasil: *A Constitution for a Nation of Nations: the Ethiopian Prospective*, Red Sea Press Inc., Asmara, 1997.

²⁴ ASSEFA: i.m.

Így az NK tagjai megválasztásának módja eltér az etióp szövetségi rendszer leglényegétől, amely a sokszínűség képviseletét jelentené. A nagyobb etnikai csoportok sokkal nagyobb mértékben vannak képviselve, maguk mögött hagyva a kisebbségeket az állam jogalkotó szervében.

Az alkotmány 54 (3) cikke kimondja, hogy az NK maximális 550 helyéből minimum 20 helyet a *kisebbségi nemzetiségek és népek* számára kell fenntartani, azonban ez a rendelkezés nem egyértelmű. Még abban az esetben is, ha szövetségi szinten Etiópia minden nemzete, nemzetisége és népe kisebbségként van kezelve, az alkotmány arra tett kísérlete, hogy az NK-ban 20 helyet a kisebbségeknek tart fenn, nincs egyértelműen meghatározva, illetve kérdéseket vet fel. Arra, hogy az alkotmány mely csoportokat érti a kisebbség kifejezés alatt, illetve melyek a lehetséges (objektív) feltételek a meghatározásukra, nincs egyértelmű elképzelés. Így az, hogy ki követelheti a fenntartott helyeket, szintén nem világos.

Kisebbségi képviselet a Szövetségi Házban (felsőház)

Általában épp az alsóházban megjelenő többségi önkényuralomtól való félelem az, ami miatt sok szövetségi alkotmány elkerülte a többségi alapon működő felsőház felállítását, azért, hogy a kisebbségek jogai is gyakorolhatóak legyenek, és ami ellensúlyozná a többségi uralmat.²⁵

Az etióp felsőház, rendszerint Szövetségi Házként nevezett szerv (SZH), az etiópai nemzetek, nemzetiségek és népek képviselőiből áll. Az etióp alkotmány 61 (2) cikke alapján minden etnikai csoportot legalább egy képviselő képvisel, továbbá azok az etnikai csoportok, melyek népessége meghaladja az egymillió főt, további egy képviselőt küldhetnek, így minden egymillió tag után újabb képviselői hely illeti őket. Azonban az alkotmány 61 (1-2) cikke alapján Etiópiában a felsőház több okból is különlegesnek tekinthető; nem rendelkezik jogalkotói jogkörrel, nincs államot képviselő feladatköre, sokkal inkább a nemzeteket, nemzetiségeket és népeket képviseli.

Etiópiában minden nemzet, nemzetiség és nép minimum egy képviselővel rendelkezik, illetve egy adott népcsoport számára minden egymillió fő további egy képviselővel növeli képviselőik számát. E számítás alapján a két viszonylag legnagyobb etnikai csoport (az oromo és az amhara) foglalta el a felsőház helyeinek majdnem felét, megismételve az alsóházban megjelenő többségi önkényuralmat. Ez ismét felveti annak kérdését, hogyan tudják a kisebbségi csoportok az SZH-ban gyakorolni jogaikat abban az esetben, ha el vannak nyomva (létszámban alulreprezentálva) az uralkodó pártot alkotó, nagyobb népességgel rendelkező csoportok által, akik több helyvel rendelkeznek a Házban, a döntéseket pedig egyszerű többséggel lehet meghozni.

Annak ellenére, hogy Etiópiában több mint 85 nemzet, nemzetiség és nép él, a harmadik ciklusban (2005–2010) csupán 69, illetve a negyedik (2011–

²⁵ LIPPART, Arend: *Patterns of Democracy*, Yale University Press, New Haven, 1999.

2015) és ötödik (2016–2020) ciklusban 75 nemzet, nemzetiség és nép képviselője foglalt helyet a SZH-ban. Ez azt jelenti, hogy a harmadik parlamenti ciklusban kb. 16, míg a negyedik és ötödik ciklusban 10 kisebbségi csoport nem volt képviselve, ami nincs összhangban a szövetségi alkotmány 61 (2) cikkével, mely arról rendelkezik, hogy minden nemzetnek, nemzetiségnek és népnek képviselővel kell rendelkeznie az etióp felsőházban. Ennek eredményeképpen még mindig több kisebbség követeli (vissza) elsősorban identitása elismerését, valamint az önrendelkezéshez való jogát és a megfelelő szintű képviselői lehetőséget a kormányzatban, beleértve a Szövetségi Házat is.

Következtetések

Figyelembe véve az objektív, szubjektív, és a két feltétel egyesítését a kisebbségek meghatározásánál, elmondható, hogy Etiópia a kisebbségek országa. Nincs olyan etnikai csoport, mely szövetségi szinten többségi helyzetben van. Azonban a szövetségi alkotmány regionális szinten úgy jelöli ki a többségi etnikai csoportokat, hogy az etnikai hovatartozást nem egyezteteti össze a föderáció alkotóegységeinek területi kijelölésével. Ennek ellenére azonban a szövetségi államok földrajzi határain belül nem homogén etnikai csoportok élnek, tehát minden szövetségi államban élnek kisebbségek, melyek sok éven keresztül átvészelték és túléltek a többségi befolyást. A kisebbségek továbbra is szenvednek amiatt, hogy a helyi többségi csoport környékének vannak kitéve, mivel nem létezik olyan jogi keretrendszer, amely megvédené, többek között, a létezéshez és önrendelkezéshez való jogukat, ami fejlesztené és támogatná kulturális és nyelvi jogaikat, valamint politikai részvételüket. A regionális szintű etióp politika mindent összevegyítő természetű a szövetségi alkotmány megalkotói nem vették figyelembe, és az alkotmány nem biztosított semmilyen védelmi mechanizmust a kisebbségek érdekében a helyi önkormányzatokban sem. Az etióp szövetségi állam által bevezetett választási rendszernek a kisebbségek szintén a vesztesei, mivel képviselőjük nincs korrekt módon meghatározva.

A lehetséges megoldás a kisebbségek helyzetére a széleskörűbb politikai irányvonal kialakításával lenne elérhető, mely túlmutat az előírt alkotmányos feltételeken. Így a szövetségi kormány felelőssége lenne, hogy fellépjen a szövetségi tagállamokban élő kisebbségek többség általi lehetséges elnyomása ellen. A szövetségi alsóházban pedig az arányos képviselői rendszer viszonylag megfelelőbb lenne, mint a győztes mindent visz rendszer, mivel az előbbi a kisebbségek érdekeit is figyelembe venné és tükrözné.

(Fordította: Varga Csilla)